

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

А. Каралийчевъ

Крилатиятъ българинъ

Въ прекрасния сръдновъковенъ мраморенъ градъ Венеция пристигнахме съ парахода „Виргилий“. Огроменъ океански параходъ. Шестдесетъ хиляди тона водна вмѣстимостъ. Само въ неговия салонъ, кждето се хранятъ пжтниците, може да бжде намѣстенъ цѣлиятъ флотъ съ който генуезецътъ Христофоръ Колумбъ е открилъ Новия свѣтъ. Докато „Виргилий“ бавно влизаше въ пристанището, азъ стояхъ на палубата и гледахъ. Наоколо се люшкаше гжста гора отъ мачти. Предъ морската врата на Венеция, подъ стенитѣ на бѣлия дворецъ, кждето нѣкога сж господарували дожитѣ, се плакнѣха седемъ сини парахода въ стоманена броня съ орждия и самолети върху палубитѣ. Градътъ тънѣше въ вечерния сдрачъ, като загадъчно видение отъ други свѣтъ. Преди шестъ столѣтия тука сж спирали търговски галери, натоварени съ медъ, воскъ, кожи и храни, трѣгнали отъ пристанищата на Иванъ Асеновата държава. Българскитѣ търговци, изумени и очаровани, сновали съ гондоли по каналитѣ, подъ бѣлитѣ гърбави мостове, покрай мраморнитѣ дворци и сж се заглеждали следъ стройнитѣ тънкокрѣсти венецианки, облѣчени въ златошити дрехи отъ червено венецианско кадифе и нѣжна коприна — „дето безъ вѣтъръ трепери“.

Настанихме се въ хотелъ „Триесте“. Тоя тристагодишенъ старецъ съ почернѣли стени нѣкога е носилъ името на стария славянски градъ Тръстъ. Отъ дълбокото тѣсно прозорче на стаята ми се виждаха начуме-